

[Ivar Nørgaard.]

ministeren er — at det statistiske materiale, vi har i øjeblikket, er utilstrækkeligt, og at det vil være meget gavnligt også for bedømmelsen af hele det samlede kapitalmarked, at vi snarest får tilvejebragt grundlaget for en bedre statistik på dette område.

Økonomiministeren (Nyboe Andersen): Jeg kan da kun bekræfte, at bemærkningen om delbetænkninger netop blev indsat for at fremme arbejdet så meget som muligt, at man altså f. eks. vedrørende pantebrevs-markedet kunne få oplysninger frem så hurtigt som muligt og ikke behøvede at vente på en samlet betænkning, men kunne udnytte disse oplysninger i lovgivningsarbejdet, så snart der måtte være brug for det.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagenes overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden: Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at lovforslagene henvises til et udvalg på 17 medlemmer. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af ligningsloven [af Ømann m. fl.].

(Lovforslaget (nr. 64) findes i tillæg A. sp. 1457, fremsættelsen i tidenden sp. 1293).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Finansministeren (Poul Møller): Det lovforslag, som vi her skal til at behandle, svarer nøje til det forslag om ændring af ligningsloven, som socialistisk folkeparti fremsatte i sidste folketingssamling. Lovforslaget går for det første ud på, at vi i løbet af en 10-årig periode skal nå frem til, at det er uden betydning for opgørelsen af den skattepligtige indkomst, om skatteyderen har haft underskud eller overskud af sin egen bolig i et en- eller tofamilieshus eller i en

ejerlejlighed. I det første af de 10 år skal skatteyderen medregne $\frac{9}{10}$ af over- eller underskuddet ved indkomstopgørelsen, i det næste $\frac{8}{10}$ og således videre, indtil vi altså i 1981 kommer ned på 0. For det andet går lovforslaget ud på, at renter af gæld, som skatteyderen stifter efter den 1. januar 1972, kun kan fradrages i det omfang, det drejer sig om lån, som skatteyderen har optaget til brug i sin erhvervsvirksomhed.

I fjor gik det jo sådan, at ingen her i salen, bortset naturligvis fra socialistisk folkeparti selv, kunne anbefale lovforslaget. Jeg skal i det store og hele tillade mig at henvise til, hvad jeg sagde i fjor herom — det står i Folketingstidende for 1969-70, sp. 901-902. Hovedsagen er, at lovforslaget, hvis det blev gennemført, ville medføre ubyrde praktiske vanskeligheder, fordi det forudsætter en sondring mellem private og erhvervs-mæssige renteudgifter. Vanskeligheden ved at skelne mellem disse to slags renteudgifter vil medføre, at ordningen rammer lønmodtagere og pensionister i langt højere grad end de selvstændige erhvervsdrivende. Jeg har nok bemærket, at man her ved genfrem-sættelsen har tilføjet i lovforslagets punkt 2, at renteudgiften uomtvisteligt skal være erhvervsmæssig. Det må dog vist være klart, at man ikke løser dette vanskelige afgrænsningsproblem ved blot at skrive i en lovparagraf, at det skal være uomtvisteligt.

Skønt jeg altså ikke kan anbefale lovforslaget til vedtagelse, er jeg naturligvis, såfremt det ønskes, parat til at bidrage til en nærmere belysning af de rejste problemer i et udvalg, for jeg forstår og erkender problemets betydning. For inflationsbekæmpelsen er det naturligvis vigtigt, at man ikke uden videre kan se bort fra renteudgifter, fordi de er fradragsberettigede. Jeg kan i den forbindelse oplyse, at jeg for nogen tid siden har anmodet skattedepartementet om at udarbejde en udførlig redegørelse om fradragsretten for renteudgifter. Denne redegørelse, der bl. a. omfatter oplysninger om retsstillingen i andre lande, vil naturligvis, når den er færdig, kunne stilles til rådighed for udvalget.

I den skriftlige fremsættelse kom ordføreren for forslagsstillerne ind på en rapport af 1970 fra OECD. Jeg skal i den anledning oplyse, at rapportens omtale af renteforholdene i Danmark har karakter af en redegø-